

В пожежах, в руїнах стін...
У чім вони винні, враже?
Шалені осколки мін
Не знають ціни людині,
Не мають своїх ідей.
Як підло – стріляти в спини,
Вбивати мирних людей.
Нехай захлинуться в злобі
Нікчемні людці в кремлі!
Хай змиє небо дощами
рашистів з лица Землі!

* * *

Лікую душу Львовом... Гомонять
Старі будинки про минуще й вічне,
З усіх усюд збираються на віче
Левиці й леви, щоб мене обнять.
Крилаті звірі крила віддають,
Гостинні – щедро діляться серцями.
«У світі легше жити з пазурами», –
Шепочуть злі і пазурі несуть.
Учуся жити знову і крізь біль
Я порадію лев'ячим обновам...
Коли болить, лікую душу Львовом,
Душею обіймаю вічний Львів.

* * *

На сторінці літа
кілька літер смутку
я давно шукала
квітку-незабудку
а земля манила
пуп'янками зливи
золоті кольчуги
одягали ниви
вишивали вишні

сонечка червоні
і тримало небо
у своєму лоні
на сторінці літа
кілька літер смутку
і мене і ниви
й квітку-незабудку...

* * *

Тоненько намазує сміх на скоринку вікна
Серпневий світанок, солодить цитринкою сонця.
Як тепло дрімати у літнього дня на долоньці
І чути в собі, як достиглих небес глибина
Розкрює мудрість на досвід, дорогу і час,
А стомлену вічність – на завтра, учора й сьогодні,
Тримати в собі ту небесну священну безодню,
Допоки останній вечірній промінчик не згас.
Горять всі стежки – в скриню ночі їх попіл мету,
Штовхаю у безвість, щоб кануло все без останку.
Серпневий світанок назавтра почне все спочатку.
Молюся до світу на синіх небес висоту.

* * *

пригорщами грози
нас напувало літо
очі небес в zenіті
чисті до бірюзи

сонце як кошеня
сонно лизало руки
кликали ліс і луки
стежкою навмання

літо вело й несло
і дарувало крила
літо літати вчило
ставило на крило